

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. január 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta, 2019. január 22. napján kihirdette a következő

**v é g z é s t:**

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntető ügyben a Szombathelyi Törvényszék 2018. május 23. napján kihirdetett 15.B.1/2017/91. számú **ítéletét** I.r., II.r., III.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

**I n d o k o l á s :**

A Szombathelyi Törvényszék a 15.B.2017/91.szám alatti ítéletével hét vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet IV.r., V.r. és VI.r. vádlottak vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezte felülbírálat tárgyát.

Az elsőfokú bíróság I.r. és II.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 396.§ /1/ bekezdés a/ pontja és az /5/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntetében és a Btk. 345.§-a szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért halmazati büntetésül I.r.vádlottat 6 év szabadságvesztésre, 400 napi tétel pénzbüntetésre, 6 év gazdasági társaságban betöltött vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra és mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat 5 év szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra és mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindkét vádlott esetében börtönben határozta meg. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét I.r.vádlott vonatkozásában 5.000 Ft-ban, II.r. vádlott esetében 3.000 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott 2.000.000, illetőleg 900.000 Ft meg nem fizetése esetére arról, hogy azt a napi tételek számának megfelelően kell szabadságvesztésre átváltoztatni. A szabadságvesztésbe mindkét vádlott esetében beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett arról, hogy a vádlottak a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396.§ /1/ bekezdés a/ pontja és a /3/ bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében és a Btk. 345.§-a szerint minősülő bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért 7 hónapi, végrehajtásában 1 év 6 hónapi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte megállapítva, hogy annak végrehajtási fokozata börtön. Kimondta, hogy a szabadságvesztés utólagos végrehajtásának elrendelése esetén a III.r. vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. VII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.396.§ /1/ bekezdés a/ pontja és a /3/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében és a Btk. 345.§-a szerint minősülő folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért halmazati büntetésül 5 hónap, végrehajtásában 1 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztést utólagos elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani és abból a VII.r. vádlott legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. III.r. és VII.r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Rendelkezett a bűnjelekről a zár alá vett pénzeszközökre elrendelt zár alá vétel feloldásáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész I. és II.r. vádlottak terhére a kiszabott büntetés súlyosítása és vagyonelkobzás alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést. Az I., II. és VII.r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentés, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása, III.r. vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében éltek jogorvoslattal.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést módosítva, kizárólag a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával, a megismételt eljárásra vonatkozó könnyítő szabályok alkalmazásával a bizonyítási eljárás eredményeként teljeskörűen megalapozott tényállást állapított meg. A tényálláshoz a rendelkezésre álló bizonyítékok részletes elemzésével, értékelésével meggyőző indokolást fűzött, amellyel teljesítette indokolási kötelezettségét is. A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, helyesen döntött az időbeli hatály kérdésében is. Megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak a cselekmények minősítése is. Utalt arra, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljeskörűen feltárta, azonban álláspontja szerint az I. és II.r. vádlottak esetében túlzott jelentőséget tulajdonított a javukra szóló enyhítő körülményeknek. Az időmúlásnak az elkövetett cselekményekhez viszonyítva csekélyebb a jelentősége. Kétségtelen, hogy a vádlottak által okozni szándékozott vagyoni hátrány nagy része nem következett be, azonban a ténylegesen megállapítható vagyoni hátrány összege is több mint háromszorosa a minősített megalapozó alsó értékhatárnak. Ilyen körülmények közt a II.r. vádlott esetében a törvényi tételkeret minimumában, I.r.vádlott vonatkozásában az azt 1 évvel meghaladó tartamban meghatározott büntetés eltúlzottan enyhe. Ezért a szabadságvesztéseknek az egyéb büntetéseknél és a mellékbüntetéseknek a súlyosítása indokolt. Hivatkozott arra, hogy a III. és VII.r. vádlottakkal szemben megállapított joghátrány arányban áll a terheltek terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyával, ezért álláspontja szerint azok enyhítése egyikőjük esetében sem indokolt. Magyarázatát adta a fellebbviteli főügyészség annak, hogy a vagyonelkobzásra irányuló ügyészi fellebbezést miért nem tartja, hivatkozva arra, hogy az iratokból megállapíthatóan az adóhatóság mind a 1. Kft-t mind pedig a 2. Kft-t kötelezte a feltárt adóhiány megfizetésére, így a vagyonelkobzás kimondása a szóban forgó összeg kétszeres elvonását eredményezné. Összegezve, a fellebbviteli főügyészség I. és II.r. vádlottak vonatkozásában indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a terheltekkel szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát jelentős mértékben, a középérték közelébe emelje fel, a pénzbüntetés napi tételének összegét magasabb összegben állapítsa meg, súlyosítsa a foglalkozástól és a közügyektől eltiltás tartamát is, egyebekben az elsőfokú ítéletet valamennyi vádlott vonatkozásában hagyja helyben.

I.r., II.r. és VII.r. vádlottak védői a fellebbezést írásban is indokolták.

I.r.vádlott védője elsősorban az I.r.vádlott felmentésére, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és a törvényszék új eljárásra utasítására tett indítványt kérve, hogy a másodfokú bíróság rendelje el, hogy a megismételt eljárást másik tanács folytassa le, valamint a titkos információ gyűjtés anyagát rekesse ki a bizonyítéki körből és rendelkezzen azok megsemmisítéséről. Az I.r.vádlott védője eljárási hibaként hivatkozott arra, hogy a törvényszék az ügyben 2016.április 4.napján tartott tárgyalás hangfelvételét a védelem többszöri kérés ellenére sem kapta meg tekintettel arra, hogy ezen tárgyalási napon nem készült hangfelvétel. A törvényszék eljárása ez okból törvénysértő. Támadta a védő az elsőfokú bíróság eljárását amiatt is, hogy a nyomozati iratok papír alapú kiadását a Be. szabályozás ellenére megtagadta, ezáltal jelentősen megnehezítette a védelemre való felkészülést. Az ítéleti tényállás 1/A. pontjában írt cselekmény

kapcsán részletesen ismertette az illetékfizetéssel kapcsolatos jogszabályi hátteret, annak változásait, hivatkozva arra, hogy a 3. Kft. és a vele szerződéses jogviszonyban álló leendő lakástulajdonosok szempontjából nem csak ésszerű, hanem életmentő is volt a 3. Kft és a 1. Kft. közt létrejött adásvételi szerződés, ennek hiányában a megemelkedett illeték 28 millió Ft többletkiadást eredményezett volna a 3. Kft számára szakértő 2 igazságügyi szakértő megállapítása szerint, aki arra hivatkozott szakvéleményében, hogy a büntető jellegű emelt összegű illetékfizetési kötelezettséget szabályosan, törvényesen került el a 3. kft, mely így nem vonhat maga után büntetőjogi konzekvenciákat. Az adásvételi szerződés minden tekintetben valódi adatokat tartalmazott, a szerződésben rögzítettekkel azonosak voltak a szerződő felek, azonosan voltak az ingatlanok, valódi volt a vételár és az eladó valamint a vevő szerződési akarata és nyilatkozata. Hivatkozott e körben a védő arra, hogy a kiutalás előtti áfa ellenőrzések elősegítésére készült anyag is azt tartalmazta, hogy az ügylet nem volt színlelt és számlák sem fiktívek, ezt állapította meg egyébként szakértő 2 szakértő is. A védő az írásbeli fellebbezés következő részében a titkos információ gyűjtés engedélyezésével és felhasználhatóságával kapcsolatosan fejtette ki érveit. Hivatkozott e körben arra, hogy a nyomozóhatóság szándékosan vezette félre az engedélyt kiadó bírót annak érdekében, hogy a titkos információgyűjtést elrendeljék és lefolytathassák. Nem merült fel ugyanis adat arra nézve, szemben az engedélyező határozatban foglaltakkal szemben hogy A.A. a 1. Kft. könyvelője a házi pénztárban szereplő 450 millió Ft-ot fiktíven bizonylatolta, ezen összeg átadásáról számla nem készült. Az Alkotmánybíróság több határozatára és egyes bírósági határozatokra is hivatkozva támadta a védő a titkos információgyűjtés anyagának felhasználhatóságát, utalva arra, hogy a nyomozóhatóság a törvényben megkívánt feljelentési kötelezettségének haladéktalanul nem tett eleget, a titkos információgyűjtés határidejének lejártát követő 57 nap eltúlzottan hosszú idő. Tekintve, hogy a bíróságnak a titkos információgyűjtés közzé tett anyagát ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből, eljárási szempontból megkérdőjelezhető azon tanúk kihallgatásának törvényessége is, akiket kihallgatásuk alkalmával több esetben is szembesítette a lehallgatási anyag egyes részleteivel. A védő hivatkozott e körben arra is, hogy álláspontja szerint a lehallgatási anyag egyetlen a vádlottakra terhelő adatot nem tartalmaz, a vádat egyáltalán nem támasztja alá, sokkal inkább azt igazolja, hogy a vádlottak nem követtek el bűncselekményt. Hivatkozott a védő arra is, hogy a felvétel-meghallgatások során a védelemnek többször kellett szembesülnie azzal, hogy az írott és a hanganyag nem egyezik egymással. Utalt a védő arra is, hogy az ügyészség álláspontjával szemben a lehallgatási anyag az ítéleti tényállás gerincét képezte, így ezen bizonyítékok kirekesztése a bizonyítéki körből már önmagában megalapozatlansági kérdést vetnek fel. Sérelmezte ezen túlmenően a védő, hogy az elsőfokú bíróság szakértő 2 véleményét egyoldalúan értékelte, amennyiben a szakértő a vádlottakra terhelő megállapításokat tett, azokat elfogadta, míg a vádlottakra kedvező nyilatkozatait csupán jogkérdésnek tekintette. A védő hivatkozott arra is, hogy sérült a védelem védekezéshez való joga azáltal, hogy a törvényszék nem tette előttük világossá, hogy szakértő 2 szakvéleményét érdemben nem fogadta el. Mindez csak az ítéletből derült ki, így a védelem nem volt abban a helyzetben, hogy bizonyítási indítványt terjesszen elő akár a két szakértő együttes meghallgatására, a bíróság által kifogásolt ellentmondások feloldására, illetőleg újabb szakértő bevonására. Álláspontja szerint a törvényszék esetében a szakértői bizonyítás során tapasztalható ugyanezen egyoldalú személet érhető tetten a tanúvallomások összegzésével és értékelésével kapcsolatosan is. A bíróság ezen tanúvallomások összevetését elmulasztotta a vádlotti védekezőkkel. Különösen igaz ez tanú 6 tanúvallomásával kapcsolatosan, akinek a vádlottakra nézve kedvező nyilatkozatai kimaradtak az ítéletből - s ennek indokát sem adta a törvényszék-, holott hiteles bizonyítékul szolgált annak igazolására, hogy licencia megvásárlása valós jogügylet volt, annak hasznosítása komoly üzleti haszonnal kecsegtetett. Összességében tehát megállapítható, hogy mindkét tényállási pont vonatkozásában a bizonyítás és a bizonyítási eszközök bizonyítékként értékelése során az elsőfokú bíróság megszegte a Be-ben előírt mérlegelési, tényállás feltárási és bizonyítási szabályokat. A

védő indítványa- amennyiben mindezt nem osztaná az ítéletábra - arra irányult, hogy a másodfokú bíróság vegyen fel bizonyítást, szerezze be a **4. Bank Zrt-től** a **3. kft.** folyószámla kivonatát és teljes számla-történetét a 2008-2012.évekre vonatkozóan, valamint szerezze be az ausztriai székhelyű Bank Burgenland Ag-tól A 1. Kft. és a **3. kft.**2008-2012. évekre vonatkozó bankszámla-kivonatát, a teljes számla-történetét az euro és a forint számlákra egyaránt, mert ezek hiányában az ítéleti tényállás súlyos hiányosságokban szenved.

Foglalkozott végül a védő az időbeli hatály kérdésével érvei kifejtése mellett indítványozva, hogy az ítéletábra a cselekmények elbírálásakor a vádlottakra legkedvezőbb 2010.januárjában hatályos Btk-t alkalmazza. Amennyiben az ítéletábra a védelem eddigi érveinek nem ad helyt, úgy a védő nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni a 7 éves időmúlást, mely az I.r.vádlottnak nem róható fel, azt, hogy az I.r.vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, a cselekmények egy része kísérleti szakban maradt, a vádlott hatóságokkal együttműködő magatartást tanúsított, a bűnösségére ki nem terjedő, de a tényeket tekintve teljes feltáró vallomást tett és hogy hosszú ideig volt előzetes fogvatartásban.

II.r. vádlott védője az elsődlegesen felmentést, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra utasítását célzó fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Védő-társával azonosan maga is indítványt tett más eljáró tanács kijelölésére, a titkos információgyűjtés eredményének kirekesztésére és megsemmisítésére. Hivatkozott arra, hogy a védelem az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölését a másodfokú eljárásban felvett bizonyítással is lehetségesnek látja, így kérte, hogy az ítéletábra tartson tárgyalást, melyre szembesítésük céljából idézze meg tanú **15. B.B.** és **C.C.** tanúkat. A megalapozatlanság körében hivatkozott a védő arra, hogy az ítélet a 15.oldalon azt a bizonyítatlan megállapítást tette, hogy a vádlottak 2011-ben közelebbről meg nem határozható időpontban és helyen akként döntöttek, hogy gazdasági társaságok közt színlelt ügyletek kötésével jogtalanul igényelnek vissza áfát, melyet az ítéletben rögzített tényállások szerint valósítottak meg. Ehhez a semmivel alá nem támasztott, megalapozatlan alapvetéshez igazodott a továbbiakban az elsőfokú bíróság egyoldalú, irányított bizonyítékértékelése az adott, konkrét tényállási pontokat illetően, melyekből az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan iratellenes következtetések levonásával és a titkos információgyűjtés felhasználhatóságával kapcsolatosan elfoglalt téves álláspontjának eredményeként a védelem számára összességében elfogadhatatlan, felderítetlen, jogszabályellenesen beszerzett és értékelt bizonyítékokon nyugvó téves ténybeli következtetéseket tartalmazó tényállás alapján hozott döntést a II.r. vádlott büntetőjogi felelőssége kérdésében. II.r. vádlott védője az I.r. vádlott védőjével azonosan maga is végigelemezte a titkos információgyűjtés védelem által kifogásolt okait, levonva azokból azt a végkövetkeztetést, hogy ezen bizonyítási eszköz felhasználására az adott ügyben törvénysértő módon került sor. I.r.vádlott védőjével azonosan fejtette ki érveit a mentén is, hogy a védelem miért nem lát jogellenes magatartást a tényállás 1. pontját illetően az I. és II.r. vádlott adott magatartásra nézve. Ezzel kapcsolatos érvelésében maga is szakértő 2 igazságügyi könyvszakértő már az I. r.vádlott védője által is idézett megállapításaira hivatkozott állítva, hogy a védelem álláspontja szerint az 1. tényállási pontban írtak alapján, sem más módon abból levont következtetéssel nem lehet II.r. vádlott büntetőjogi felelősségét megállapítani, tekintettel arra, hogy az adott adásvételi szerződés nem volt színlelt és egyéb olyan többletmagatartás sem fűzhető II.r.vádlott cselekvőségéhez, amely e tekintetben bűnösségét alátámasztaná. A 2. tényállási ponttal kapcsolatosan a II.r. vádlott védője visszautalt az elsőfokú eljárásban már előadott perbeszédében elhangzottakra, annál többre, másra a másodfokú eljárásban sem hivatkozott. Részletesen, hosszasan elemezte az ezen tényállás kapcsán kihallgatott tanúk vallomását valamint szakértő 2 könyvszakértő megállapításait, melyekből a törvényszék egyoldalú bizonyítékértékelésére kívánt rámutatni. Összegezve, mindezekből azt a következtetést vonta le a védelem, hogy a törvényszék által megállapított tényállás ellentételes az egyes tényállási részek elemzése során a védő beszédében

is ismertetett szakértő 2 szakértő szakértői megállapításaival, az egyéb okirati és személyi bizonyítékokkal. Végül jelezte a II.r. védője, hogy az I.r.vádlott védője általa előterjesztett fellebbezést ismeri, a védelmi oldalon jelentkező egyező álláspont mellet, ahhoz igazodva is kéri fellebbezési indítványa elfogadását.

VII.r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában hivatkozott arra, hogy a törvényszék a rendelkezésre álló tények alapján tévesen hozott bűnösséget megállapító ítéletet VII.r. vádlott vonatkozásában. Ezért indítványa arra irányult, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg a törvényszék ítéletét és a VII.r. vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól. A védő elemezte az ÁFA törvény, a Számviteli törvény és a Munka törvénykönyvének vonatkozó rendelkezéseit és annak az álláspontjának adott hangot, hogy a jogszabályi háttér ismeretében VII.r. vádlott büntetőjogi felelőssége sem tettesi, sem részesi alakzatban nem állapítható meg a költségvetési csalás bűntettében, hiszen az ÁFA tv. szerint, mint könyvelő nem minősült adóalanynak. Hivatkozott emellett arra is, hogy a Számviteli tv. előírásait sem tudta megsérteni VII.r. vádlott, mivel e tv. hatálya alá csak „gazdálkodó” tartozik. **D.D.** programkezelő tanúvallomására is utalva hivatkozott arra is, hogy nincsen olyan jogszabályi előírás, amely tiltaná, hogy a könyvelő az utólag, vagy elkésve kapott számlákat a későbbiek során lekönyvelje, az alapján analitikát készítsen. Utalt arra ezzel kapcsolatban, hogy a törvényszék elmulasztotta **D.D.** tanú nyilatkozatának teljeskörű értékelését. Hivatkozott a védő arra is, hogy I.r.vádlott nem vitatottan azt állította a könyvelő irányában, hogy a számlával már fizikailag rendelkezik a könyvelő részére történő közlés időpontjában. A VII.r. vádlott tehát bűnsegédje sem lehet az adott bűncselekménynek ugyanis teljesen kizárt a bűncselekmény alanyi oldala, a szándékos segítségnyújtás a költségvetési csalás elkövetéséhez. Munkajogi oldalról közelítve a védő amellet is érvelt, hogy a 5. Kft. és a 2. Kft. között történt megbízási szerződés tartalmazza, miszerint nem a 5. könyvelőiroda feladata a vevői számlák kiállítása, a számlák, bizonylatok tartalmának, illetve az abban foglalt gazdasági eseménynek a felülvizsgálata, a szerződés kizárja a megbízott részéről a tárgyhót követő 10. napot követően esetlegesen késve leadott számlák egyéb bizonylatok miatti bármilyen felelősségvállalást. A munkavállaló, így VII.r. vádlott csak abban az esetben volt köteles a munkáltató utasítását megtagadni, amennyiben annak végrehajtása más személy életét, testi épségét vagy egészségét közvetlenül veszélyeztetné. Mindebből következik álláspontja szerint, hogy VII.r. vádlott még abban az esetben sem lett volna köteles megtagadni a munkáltatója utasításának végrehajtását, ha ezzel egyéb jogszabályt sértett volna. Kötelességszegés hiányában VII.r. vádlott esetében bűncselekmény elkövetéséről nem lehet szó. A megbízási szerződésből kiderül az is, hogy maga a megbízott, azaz a VII.r. vádlott munkáltatója is kizárta a felelősségét a késedelmesen leadott számlákkal kapcsolatban.

Foglalkozott a védő mindemellett a cselekmény minősítésével is, utalva arra, hogy a költségvetési csalás esetében az üzletszerűség, mint minősítő körülmény bűnösség esetén sem lenne megállapítható, a VII.r. vádlott, mint könyvelő nem haszonszerzésre törekedve járt el, hanem munkaviszonyból adódó kötelezettségét teljesítette.

A hamis magánokirat felhasználásának vétsége kapcsán a védő ugyancsak az alanyi oldal hiányára hivatkozott. Érvelése szerint, amennyiben a VII.r. vádlott nem jutott hozzá az I.r.vádlottól a könyvelés alapjául szolgáló hamis számlákhoz akkor nem került a birtokába olyan hamis számla, amit fel lehetett volna használni. Végül a védő amellet fejtette ki érveit, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes a kialakult bírói gyakorlattal. A könyvelő büntetőjogi felelőssége az Sztv. szerinti gazdálkodó és a ÁFA tv. szerinti adóalany esetleges jogellenes magatartásáért- többtényállási elem hiányában- nem állapítható meg.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta előre bocsátva, hogy a joggyakorlat a költségvetési csalást a lopás „privilegizált”

eseteként kezeli, ennek megfelelően alkalmaznak a bíróságok gyakran a szükségesnél enyhébb büntetést a terheltekkel szemben. Hivatkozott arra, hogy az 1. tényállási pontban írt magatartásokat lényegére leegyszerűsítve I. és II.r. vádlottak esetében kézzelfogható a büntetőjogi felelősségük. Az elkövetői tudattartalmat vizsgálva, megállapítható, hogy az egyes tranzakcióban résztvevők között erős átfedések voltak, mindenki mindenről tudott. A büntetőjogi felelősség szempontjából az egész ügy lényegét képező, a büntetőjogi felelősséget megalapozó azon körülménynek van jelentősége, hogy ÁFÁ-t csak akkor lehet visszaigényelni, amennyiben az eladó befizette azt. Ennyiben van jelentősége a személyi összefonódásnak, hiszen a visszaigénylő pozícióban lévő cég vezetője tisztában volt azzal, hogy az értékesítést követően a másik cég az ÁFÁ-t nem fizette be. Álláspontja szerint ugyanez mondható el a 2.tényállás kapcsán is.

Utalt a fellebbviteli főügyészség képviselője arra is, hogy a beszerzett bizonyítékok megfelelő értékelésével az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg. A védelmi kifogásokra is reagálva hivatkozott arra, hogy a titkos információgyűjtésre törvényesen került sor, a beszerzett adatokat a fellebbviteli főügyészség is felhasználhatónak látja, ugyanakkor megjegyezte, hogy azoknak a tényállás szempontjából különösebb jelentősége nincs. A kiszabott büntetésekkel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy I. és II.r. vádlottak esetében a kiszabott büntetések önmagukban általában nem tekinthetők enyhének. Ezzel együtt is amellett érvelt, hogy a cselekmények tárgyi súlyát nagyban emeli, hogy a vagyoni hátrány összege 430 millió Ft, igaz ez még akkor is, hogy ténylegesen ennek kisebb része, közel 150 millió Ft került kiutalásra. Az időmúlás az elévülési időt meg sem közelíti, így annak túlzott enyhítő szerepet nem lehet tulajdonítani, mint ahogy a többi, a vádlottak javára szóló egyéb körülménynek sem. Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy III. és VII.r. vádlottak esetében a kiszabott büntetések egyáltalán nem eltúlzottak, az elsőfokú bíróság a szabadságvesztések végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, emellett a vádlottakat előzetes mentesítésben is részesítette, így III. és VII.r. vádlott esetében a büntetések enyhítése nem indokolt.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r.vádlott védője az írásbeli fellebbezésben foglaltakat fenntartotta. Annak főbb elemeit kiemelve sorakoztatta fel azon érveit, amelyek miatt a védelem többszörösen törvénysértőnek találta a bizonyítási eljárást. Hivatkozott e körben a bizonyítási szabályok egyoldalú, elégtelen voltára, a védekezés lehetőségét nagymértékben hátrányosan érintő tárgyalásvezetésre, arra, hogy a törvényszék nem tartotta be a fegyverek egyenlőségére vonatkozó előírást. Kifejtette érveit ate tekintetben is, hogy miért volt többszörösen törvénysértő a titkos információgyűjtés elrendelése, az ennek során beszerzett bizonyítási anyag felhasználása, melyek részben az elsőfokú ítélet megalapozatlanságához is vezettek. A védő e kérdéskör kapcsán előadta, miszerint a védekezést nagyban nehezítette, hogy a védelem kérése ellenére nem bocsátották rendelkezésükre a nyomozati iratok papíralapú másolatát. Hivatkozott arra, hogy a bizonyítás túlnyomó részét a TIGY anyagának több napon keresztül monoton felolvasása képezte, a bíróság ezzel kapcsolatos indítványait teljesen figyelmen kívül hagyta, észrevételek tételét nem biztosította. A védelem számára fontos tanúk szembesítése elmaradt, a védelemnek így nem maradt eszköze a védekezés felépítéséhez. A TIGY beszerzésének törvényességével kapcsolatosan a védelem hivatkozott arra is, hogy a kérelem azt tartalmazza, miszerint A.A., mint a 6. Kft. könyvelője a házi pénztárban lévő 450 millió Ft-ot fiktiivén bizonylatolta, annak átadásáról számla nem készült. Ezzel szemben ennek az összegnek a törvénytelen mozgatása a nyomozás során fel sem merült, vagyis az engedélyező végzés teljesen valótlan állítást tartalmaz. Ahogy az eljárás egésze alatt, az I.r.védője továbbra is hivatkozott arra, hogy a titkos információgyűjtés eredménye sem lett volna felhasználható tekintve, hogy az eljárás nem felelt meg a Be. 206/A.§ /1/ bekezdés b/ pontjában írt követelménynek. A titkos információgyűjtés befejezését követően a nyomozóhatóság 57 nappal később rendelte el a nyomozást, amely késedelem nem magyarázható a feldolgozandó anyag nagy terjedelmével ismerve a szakszolgálat munkamódszerét is. Rámutatott álláspontja

helyességére az I.r.vádlott védője amellelt érvelve is, hogy a jelenleg hatályos Be. erre vonatkozó rendelkezései a jogbiztonság érdekében immár nagyon világos, egzakt határidőket tartalmaznak.

Vitatta a védő az elsőfokú bíróságnak azon megállapítását is, hogy az adott ügyletek színlelték voltak. I. r. vádlott személyével kapcsolatosan kifejtette, hogy a gazdasági életben gyakori, hogy adott időszakban ugyanaz a személy egyik vállalkozásnak ügyvezetője, más vállalkozásnak pedig tulajdonosa. Érvelése szerint szakértő 2 szakértő is rámutatott arra, hogy a magyar gazdasági életben szerződéses szabadság van. Hivatkozása szerint szakértő 2 szakértői megállapításait nem vitatta szakértő 1 sem, ezért alappal kifogásolható az elsőfokú bíróság részéről, hogy a szakértői vélemény egészét - 4-5 idézetten túl- figyelmen kívül hagyta. Álláspontja szerint a szakértőnek vizsgálnia kell a szakvélemény elkészítésekor a jogszabályi háttérrel is, így az egyes ügyletek színlelt vagy valós tényének megállapítása nem pusztán jogkérdés, ahogy arra az elsőfokú bíróság hivatkozott, hanem részben szakkérdés is. A védő az általa hivatkozott egyoldalú bizonyítékértékelés kapcsán sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság bizonyos tanúk vallomását figyelembe vette, más tanúk vallomását pedig figyelmen kívül hagyta. Így nem foglalkozott tanú 6 tanúvallomásával, melyből egyértelműen megállapítható, hogy a tanú a szabadalmat megvalósíthatónak találta, sőt nem csak találta, hanem el is készítette a takaró ponyvát. A tanú azt is elmondta, hogy a szabadalom nagyon értékes volt. Mindebből megállapítható, hogy az I. és II.r. vádlottak szándéka nem adócsalásra irányult, céljuk egy zseniális ötlet megvalósítása volt. Ennek érdekében komoly anyagi erőfeszítéseket tettek. Törekvésük nem volt olyan mértékben irreális, amely egyértelműen az ügylet színlelt voltát mutatná. Nem értett egyet a védő a fellebbviteli főügyészség érvelésével sem. Az uniós elvre hivatkozva vitatta, hogy csak abban az esetben igényelhető vissza ÁFA, amennyiben a másik szerződő fél azt befizette. Álláspontja szerint az ÁFA visszaigénylés alanyi jog, kizárólag az eladó felelőssége, hogy az ÁFA-t az értékesítést követően megfizeti-e.

Foglalkozott a védő a Btk. 2.§ alkalmazásának kérdésével is. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy a törvényi egység miatt a tényállás három egymástól elkülönülő magatartást tartalmaz. Ezért álláspontja szerint a vádlott cselekményeinek teljes intervallumában hatályban volt legkedvezőbb törvényi tényállást alapul véve a legkorábban, 2010. januárban hatályos Btk. alapján kell az I.r.vádlott cselekményeit megítélni. Ellenkező esetben az ítélet megsértené a Btk. tételes rendelkezéseit és a fair eljárás alapelvét is.

Összegezve tehát az I.r.vádlott védője elsősorban az I.r.vádlott bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában történő felmentésre, harmadlagosan a többszörös eljárási szabálysértés és az ítélet másodfokon ki nem küszöbölhető megalapozatlansága miatt a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezésére és más eljáró tanáccsal az elsőfokú eljárás megismétlésére tett indítványt.

II.r. vádlott védője perbeszédében fenntartotta az írásbeli fellebbezésben írtakat és úgy nyilatkozott, hogy mindenben egyetért az I.r.vádlott védője által elmondott eljárási problémákkal. Hivatkozott arra, hogy a megismételt eljárás nem volt több mint a korábban beszerzett bizonyítékok felolvasása. A védelmi bizonyítási indítványokat a törvényszék azonnal elutasította, ezáltal az ítéleti tényállás megalapozatlan. A TIGY anyagával kapcsolatosan a védő amellelt érvelt, hogy a fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben annak a törvényszék marginális jelentőséget tulajdonított. A védelem többszöri indítványára a Győri Törvényszék elnökének igazolása csak jóval később került beszerzésre, ez ideig a TIGY anyaga felhasználhatóságának kérdésében a törvényszék nem is dönthetett volna.

A védő védő-társával azonosan komoly eljárási hibaként hivatkozott a fegyverek egyenlőségének megsértésére az elsőfokú bíróság részéről. Utalt arra, hogy a tárgyalásról készült hangfelvételekből is megállapítható, hogy az alap és a megismételt eljárásban sem érvényesülhettek azonosan a vád és a védelem jogai. Utalt a védő arra is, hogy a megismételt eljárás dacára az alapügyben és a

megismételt eljárásban hozott ítélet csak a kiszabott büntetésben tér el egymástól, egyébként a két ítélet tényállása és a bizonyítékok értékelése szinte szóról-szóra megegyezik. Reagált a védő a fellebbviteli főügyészség azon hivatkozására is, hogy az ingatlanok értékesítésekor a feleket akár valós szerződési szándék is vezethette. Ebből kiindulva álláspontja szerint pusztán az állapítható meg a tényállás 1.pontja kapcsán, hogy II.r. vádlott nem tett mást, mint az ügyvéd által ellenjegyzett adásvételi szerződést meghatalmazottként aláírta. Az ezen jogügylethez kapcsolódó adóbevallást nem ő nyújtotta be, ekként büntetőjogi felelősség ehhez a tényállási ponthoz kapcsolódóan nem terheli. A 2.tényállási pont a II.r. védője szerint megalapozatlan, ellentétes a rendelkezésre álló iratok tartalmával. Téves az az ítéleti megállapítás ugyanis, hogy II.r. vádlott szándéka a vádbeli bűncselekmény elkövetésére irányult.

II.r. vádlott védője hosszasan foglalkozott a TIGY anyagának felhasználhatóságával. Védőtársához hasonlóan maga is a nyomozóhatóság indokolatlan, ezáltal elfogadhatatlan, törvénysértő késlekedésére hivatkozott utalva arra, hogy a lehallgatási anyagot - jellegéből adódóan-folyamatosan elemezte, ellenőrizte a hatóság. Mindezek alapján II.r. vádlott védője elsődlegesen bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában kérte a II.r. vádlott felmentését, harmadlagos kérelme védőtársával egyezően az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és más eljáró tanács kijelölése mellett új eljárás lefolytatására irányult.

III.r. vádlott védője az enyhítést célzó fellebbezést változatlan formában fenntartotta amellet érvelve, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellően figyelembe a III.r. vádlott mellett szóló enyhítő körülményeket, holott az ítélet 64.oldalán maga is úgy foglalt állást a bizonyítékértékelés eredményeként, hogy a II. tényállást III.r. vádlott vallomására alapította a vádlott-társak védekezésével, tagadásával szemben. Hivatkozott arra, hogy a védelem az adott bizonyítékok tükrében már nem kíván hivatkozni a III.r. vádlottat ért akaratot bénító kényszerre, fenyegetésre, azonban az adott körülményekből egyértelműen megállapítható, hogy III.r. vádlott az adott számlák aláírásakor a vádlott-társak által tanúsított komoly nyomás alatt állt, később látta csak át, hogy milyen bűncselekmény elkövetéséhez használták fel. Mindezekre tekintettel a védő lehetőséget látott az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére.

VII.r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a két ügy egyesítése révén az ügyben VII.r. vádlott „ mellékszereplővé" vált, így a bíróság a terhére rótt bűncselekmény vizsgálatára is kisebb figyelmet fordított. A továbbiakban a védő az írásbeli fellebbezés indokolásából kiemelte és főbb vonalaiban ismertette a védelem számára fontosnak ítélt jogszabályi rendelkezéseket, amelyek álláspontja szerint több megközelítésből is kizárják a VII.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását.

A fellebbviteli főügyészség viszonzálassal akként nyilatkozott, hogy lehetséges, hogy az ingatlanok értékesítése nem volt okvetlenül színlelt, azonban megállapítható, hogy az ügylet megkötésekor a vádlottaknak nem állt rendelkezésére az ahhoz szükséges pénzügyi forrás. A szabadsalom kapcsán a fellebbviteli főügyészség képviselője ugyancsak nem kívánta vitatni, hogy a szabadsalom létezett, ígéretet is voltak annak megvalósítására, de a szükséges pénz ez esetben sem állt rendelkezésre. Pénzhez a vádlottak a jogosulatlan ÁFA visszaigénylés által kívántak jutni. Az I.r.vádlott védőjének az időbeli hatály kérdéskörében elhangzott érvelésére reagálva a fellebbviteli főügyészség képviselője akként nyilatkozott, hogy a bűncselekmény utolsó mozzanata 2012. január 20-ára tehető, ez a bűncselekmény befejezésének időpontja, melyből adódik, hogy a 2012.január 1.napjától hatályos 1978.évi IV.tv illetve a 2012.évi C.tv. szabályainak összevetése jöhet csak szóba. A védelem által kifogásolt eljárási szabálysértésekre is reagált a fellebbviteli főügyészség, mégpedig akként, hogy a védelmet megilleti az indítványtételi jog, ha ezt a védelem nem gyakorolhatja, az súlyos eljárási hiba. Azt pedig, hogy a bíróság az indítványoknak helyt ad-e az ő felelőssége megítélni. Az eljárási törvény különbséget tesz abszolút és relatív eljárási szabálysértések közt. Az



elsőfokú bíróság eljárásában ha voltak is apróbb szabálysértések, azok nem olyan jellegűek, amely miatt az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kellene helyezni.

I.r.vádlott védője viszonzásában hivatkozott arra, hogy az ügyészség az eljárás során kedvezőbb helyzetben van a védelemhez képest, hiszen míg az ügyész mindvégig felügyeli a nyomozást, a védelmi jogok a védelem számára leginkább a tárgyalási szakban nyílnak meg és érvényesülhetnek.

A másodfokú nyilvános ülésen megjelent I., II., III. és VII.r. vádlottak csatlakoztak védőikhez. III.r. vádlott előadta, hogy valóban írt alá valótlan tartalmú számlákat, de tettét nagyon megbánta, míg a többi vádlott ártatlanságára hivatkozott.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a törvényszék ítéletét a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése alapján bírálta felül. Vagyis a felülbírálat teljeskörű volt, melynek keretében a másodfokú bíróság vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a - súlyosítási tilalmat figyelembe véve- a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, az indokolás helyességét és az eljárási szabályok betartását tekintet nélkül arra, hogy ki, miért fellebbezett.

Az ítéletábra ennek során figyelemmel volt mindkét oldal fellebbezési kérelmeire, a bizonyítási indítványokra, az eljárásjogi és érdemi kifogásokra, aggályokra, melyet az elsőfokú bíróság eljárásával szemben támasztott a védelem.

A felülbírálat óhatatlanul érintette a nyomozati eljárás törvényességének vizsgálatát is, hisz amennyiben valamely bizonyíték beszerzésére törvénysértő módon került sor, s ezt az elsőfokú bíróság nem észlelte, úgy az adott bizonyítékot a másodfokú bíróságnak kell kizárnia a bizonyítéki körből. A védelmi fellebbezésekben hangsúlyos helyet kapott az eljárás törvényességének bírálata, így az adott eljárási kérdésekkel kiemelten foglalkozott a másodfokú bíróság.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan I.r. és II.r. vádlottakkal szemben a Szombathelyi Törvényszék 2016. április 4.napján hozott marasztaló ítéletet 15.B. 151/2014/76.szám alatt. A Győri Ítéletábra a határozatot a 2016.november 29.napján kelt Bf.54/2016/18.szám alatti végzésével hatályon kívül helyezte és a Szombathelyi Törvényszéket új eljárásra utasította. A hatályon kívül helyezés oka az volt, hogy I.r.vádlott vonatkozásában két szálon indult meg a nyomozás költségvetési csalás büntette miatt. A Szombathelyi Járásbíróságon indult ügyben az elsőfokú bíróság az egyesítés megfontolása érdekében megkereste a Szombathelyi Törvényszéket, mely közölte a járásbírósággal, hogy az ügyek egyesítését mellőzi és visszaküldte az iratokat a járásbíróságra. A törvényszék által meghozott ítélet felülbírálata során az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék ezen eljárása törvénysértő volt, ugyanis nem a Be.72.§ /2/ bekezdése szerinti bírói mérlegeléstől függő személyi összefüggés miatti célszerűségi ok tette volna indokolttá az ügyek egyesítését. Az ítéletábra határozatának indoklása szerint a hatályon kívül helyezést az indokolta, hogy a két ügyben megjelölt elkövetési időkből adódóan- az erre vonatkozó jogértelmezés és a joggyakorlat miatt, valamint 6/2009. büntető jogegységi határozatból áttételesen levezethető alaptételből egyértelművé vált, hogy- a törvényi egységbe tartozó részselekmények csak egy eljárás keretében, egységesen bírálhatók el. Ellenkező esetben az az eljárásjogi helyzet állt volna elő, hogy a járásbíróságnak res iudicata miatt meg kellett volna szüntetnie az előtte folyó eljárást és perújítást kellett volna elrendelni az ügyben. Ennek elkerülése érdekében helyezte hatályon kívül az ítéletábra a törvényszék ítéletét előírva az ügyek egyesítését.

A hatályon kívül helyező végzésben az ítéletábra rámutatott, hogy érdemi felülbírálatot nem végzett, nem foglalt, nem foglalhatott állást a tényállás megalapozottságát illetően és nem vizsgálta egyebekben az elsőfokú bíróság eljárásának törvényességét sem. Nem tett olyan megjegyzéseket sem, amellyel befolyásolhatta volna a megismételt eljárást. A másodfokú bíróság ezen eljárását

lehet kifogásolni, de az ítéltábla továbbra is azon a határozott véleményen van, hogy ez felelt meg leginkább a tisztességes eljárásnak. Az ügyek egyesítésére vonatkozó rendelkezésen túl e hatályon kívül helyező végzésben egyedüli instrukcióként jegyezte meg az ítéltábla, hogy nem észlelt olyan helyzetet, amely miatt az egész bizonyítást meg kellene ismételni, a megismételt eljárás könnyítésére vonatkozó szabályok alkalmazhatóak, amennyiben az elsőfokú bíróság élni kíván ezzel a lehetőséggel. Így nyilvánvalóan a törvényszéknek kellett eldöntenie, hogy hol látja szükségét a közvetlenség érvényesítésének.

Mindennek tükrében megállapítható, hogy az elsőfokú eljárás ebből a megközelítésből nem sértette az eljárási szabályokat, a közvetlenül megvizsgált bizonyítékokon felül törvényesen történt a további adatok beemelése is a megismételt eljárásba, így ez a bizonyítéki kör teljes mértékben adott volt az ügyben. Az iratokból megállapíthatóan egyetlen olyan felolvasással beemelt bizonyíték esetében sem hivatkozott a védelem az alapügyben nem tisztázott olyan kérdésre, amely közvetlen bizonyítást igényelt volna, nem jelölte meg azokat a szempontokat, amelyek mentén a már beszerzett bizonyítási anyagot hiányosnak, vagy lényeges elemeiben ellentmondásosnak ítélte meg.

Az eljárás során többször felmerült az elfogultság kérdése is, melyet más-más irányból vetett fel a védelem. Ehhez a kérdéshez kapcsolódóan feljelentések és egyéb eljárások is indultak, ezért az ítéltáblának erre nézve is vizsgálnia kellett az objektív, befolyásmentes, pártatlan ítélkezés biztosítását az ügyben. Ennek során figyelemmel volt az ezzel kapcsolatos törvényszéki és egyéb hatósági döntésekre is. A teljes iratanyagot átvizsgálva, lebontva az egyes eljárási cselekményekre, rész döntésekre, bírói intézkedésekre, a konkrét körülmények együtteséből nem lehet az ítéltábla megítélése szerint elfogultságra következtetni.

Érvényesültek az eljárásban a fegyverek egyenlőségéhez rendelhető eljárási szabályok is. Az elsőfokú bíróság az adott bizonyítási eszközöket azok irányától, eredőjétől függetlenül tette a tárgyalás és a bizonyítékértékelés részévé. A törvényszék vitathatatlanul élt mérlegelési jogával, hiszen erre a Be-ben rögzített szabad bizonyítás elve alapján lehetősége volt. Az ezzel kapcsolatos munkájában az ítéltábla nem tárt fel aránytalanságot, egyoldalúan lefolytatott bizonyítási cselekményeket. Nem eljárási hiba, ha a bíróság valamely bizonyítási indítványnak nem ad helyt, a bizonyítást nem szélesíti tovább valamilyen irányba, amennyiben ennek okát adja. Ha ezzel kapcsolatosan téves döntést hoz, az már az ügy érdemi részét képezi, mely a megalapozottság kérdéskörében vizsgálendő, illetve kifogásolható.

A bűnügyi iratok másolatban történő rendelkezésre bocsátása a védelem felkészülésének elősegítésére Be-ben biztosított jogosítvány. Az iratmásolatok kiadásával kapcsolatosan a kialakult gyakorlat korábban a Be. szabályozás mentén nem volt mindenben egyértelmű. A megismételt eljárás idején hatályos Be. 70/B. § (11) bekezdésében akként rendelkezett, hogy amennyiben az iratok elektronikus úton elérhetők, a bíróság elsősorban annak kiadására köteles, papíralapú kiadás esetén a kérelmező az Illetéktörvény szerint meghatározott díjat köteles fizetni. Ezzel együtt is a védelmi felszólalásokból, észrevételekből az állapítható meg, hogy előttük ismert volt az eljárás teljes anyaga, azaz az eljárás jelenlegi szakaszában védelmi jogok következménnyel járó sérülését a másodfokú bíróság nem állapította meg.

A védelem kifogásolta az elsőfokú bíróság tárgyalás vezetésének módját, hangulatát, a bíróság tárgyalási stílusát. Az ítéltábla erre nézve is elvégezte a szükséges vizsgálatot, de az iratokból nem olvasható ki olyan helyzet, probléma, amely a felülbírálatot, az ítéltábla lényegi döntését befolyásolhatta volna.

Az ilyen mértékben elhúzódó eljárásokból adódó hátrányok kiküszöbölése a bíróságra nehéz terhet ró, a bizonyítás menetében érvényesíteni kell a hatékony, eredményes munkavégzés körülményeit. Ehhez valóban nyugodt légkörre van szükség, türelmes, ugyanakkor határozott tárgyalásvezetésre, amiben partnernek kell lennie a vádképviselőnek és a védelemnek is. Ez az elvárás természetesen

nem fordítja meg a bírói felelősséget és a bíróságra háruló alapfeladatokat, de mindenképpen könnyebbé teheti a bíróság munkáját.

Összegezve tehát, a fenti kérdésekben az ítéletábra nem adott helyt a védelmi kifogásoknak, a bizonyítást alapjaiban törvényesnek ítélte, nem talált olyan bizonyítékot,- a TIGY anyagát kivéve- melyet ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből, a felülbírálat ezen kívül valamennyi bizonyítékra kiterjedhetett.

Alaposnak találta a másodfokú bíróság a védelemnek egyként előadott, a TIGY anyagának felhasználhatóságával kapcsolatos érveit, kifogásait, a lehallgatási anyag bizonyítéki körből való kirekesztésére tett indítványait. A lehallgatás idején hatályos Be. 206/A.§ /1/ bekezdés b/ pontjában írt követelményt, mely szerint a titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárásban akkor használható fel, ha a titkos információ gyűjtés engedélyezését kérő szerv az információ megszerzését követően a nyomozást haladéktalanul elrendelte vagy a feljelentési kötelezettségének eleget tett, az ügyben nem találta teljesítettnek. A bűnüldözési célból folytatott titkos információgyűjtés törvényességét végső soron a perbíróságnak kell értékelnie. Ennek az akkori szabályozásnak a törvényi kereteit a szakági- szakszolgálati törvény és ehhez kapcsolódó alacsonyabb szintű jogszabályok adták. Az adatok bizonyítékként történő felhasználásának engedélyezésétől vette át a szabályozást a Be. Ettől kezdve a TIGY és a TASZ szabályozása már a BE. rendelkezésein alapul, a büntető eljárás megindítását követően ezek a jogszabályi rendelkezések több ponton összekapcsolódnak. Ebből következően az I.r. vádlott védője által már a titkos információ gyűjtés elrendelésével annak engedélyezésével kapcsolatos eljárási kifogások nem kérhetők számon a perbíróságon a Be. adott rendelkezésein kívül eső titkos eszközökre vonatkozó rendelkezések betartását, annak törvényességét illetően. Az AB határozatok a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria joggyakorlatot irányító állásfoglalásaira is tekintettel ezek mentén is megállapítható, hogy a TIGY kezdeményezésére az engedélyezési eljárásra, annak konkrét foganatosítására, az ezekhez kapcsolódó számtalan garanciális szabályra vonatkozó szabályozásnak megfelelt a hatóság eljárása. A felhasználáshoz kapcsolódóan az ügyész indítványa, a törvényszék elnökének igazolása és a nyomozási bíró által hozott határozatok a bíróság számára adottak voltak. Az ezekhez fűzött védői kifogásokat, aggályokat az ítéletábra nem osztotta. Az azonban mindenképpen bírói mérlegelést igényelt, megkerülhetetlen kérdés volt az ügyben, hogy a lehallgatási idő végső időpontjától az eljárás megindításáig indokolatlanul hosszú idő, 57 nap telt el. Tény, hogy a joggyakorlat, a 74. számú Bkv. és a tárgyban hozott több Alkotmánybírósági határozat alapján sem lehet bírói mérlegelés nélkül törvényben nem rögzített véghatáridők hiányában meghatározni azt az időtartamot, ami az egyébként „haladéktalanul” vagyis a 2014-től bevezetett „nyombani,, kezdeményezésre vonatkozik.

Az elsőfokú bíróság pontosan felsorolta az adott jogszabályi háttérrel, emellett arra is hivatkozott, hogy legfeljebb ennek vizsgálatakor azokat a szempontokat lehet figyelembe venni, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a perbíróság alapos döntést tudjon hozni abban a kérdésben, hogy a titkos eszközök elemzése alapján helye lehet-e büntetőeljárás megindításának. A bírói mérlegelés ez esetben arra terjedhet ki csupán, hogy milyen mennyiségi- minőségi adatelemzést igényelt a hatóság részéről ennek eldöntése, ehhez képest elfogadható-e a tényleges időigény, jelen esetben a közel két hónap eltelte. A perbíróság mindezek vizsgálatára köteles, ennek eredményeként dönthet abban a kérdésben, hogy ilyen adatok mellett a nyomozási bíró engedélye ellenére törvényes-e ezeknek a bizonyítékként történő felhasználása. A védelem hivatkozott arra, miszerint törvénysértés történt az eljárásban az által is, hogy a teljes lehallgatási anyagot nem ismerhette meg. Ezzel az érveléssel az ítéletábra nem tudott egyetérteni. A titkos információgyűjtés szabályozásából következően a perbíróság számára is csak azok az adatok voltak megismerhetők, melyeknek a közzétételét a nyomozóhatóság engedélyezte, vagyis, amelyekkel a védelem is szembesülhetett. Az ítéletábra nem tárt fel olyan körülményt, amely sértene a célhoz kötöttséget vagy aránytalanságot, szükségtelen

korlátozást, az adatok visszatartását, készletezését jelezné, viszont az azonos tárgyú ügyek felülbírálati során tapasztaltakra is támaszkodva, úgy ítélte meg, hogy az ügy nehézségi foka, terjedelme az érintettek köre, száma, a rögzített anyag mennyisége együttesen nem mutat olyan adottságokat, amely miatt ilyen mértékű időre lett volna szükség a szóban forgó kérdés eldöntéséhez. Ahogy arra a védelem helyesen hivatkozott, ebbe az irányba hat az a körülmény, hogy a jelenlegi szabályozás a bírói engedélyhez kötött leplezett eszközökre nézve ezt a garanciális szabályt nem bízta a bírói mérlegelésre. A Be. rendelkezései mentén az időszerűség már egyértelműen lekövethető, kontrollálható, az adott határidők kifejezetten leszűkítik a hatóság mozgásterét.

Minderre tekintettel, ezzel az indokolással alapos a védelmi fellebbezés e részében. A lehallgatási anyag kirekesztése a bizonyítéki körből átvezet az ítéleti tényállás megalapozottságának megítéléséhez, mely utóbbival kapcsolatban az ítélet tábla az ügyészi illetve a fellebbviteli főügyészségi állásponttal értett egyet.

A törvényesen és megfelelő körben lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróságnak elsőként a vádban foglaltakról kellett döntést hoznia, mely döntést az ítélet tábla a felülbírálat során megalapozottnak ítélte. Az elsőfokú ítéletben felsorolt bizonyítékokat a törvényszék sorba vette, azokat egyenként és folyamatában együttesen is értékelte. Ezen munkájáról az ítélet indoklásában is számot adott. Több összefüggés, levont következtetés bemutatása ugyan nehezen követhető az ítéletben, de az iratok ismeretében megállapítható, hogy azok iratszerűek, lényeges elemeiben teljeskörűek. Az egyes következtetések nem szenvednek logikai hibában. E téren tehát a másodfokú bíróság nem osztotta a védelmi okfejtéseket.

A Be. alapvető rendelkezése, hogy a bíróságnak a vádról döntenie kell, de azon túl nem terjeszkedhet. Az elsőfokú bíróság a vád keretein belül valamennyi irányban elvégezte a szükséges mérlegelést, érdemben foglalkozott a védelmi felvetésekkel, a védelmi oldalról rendelkezésre bocsátott okiratokkal és az egyéb bizonyítási anyaggal is. Nem foghat helyt az a védelmi érvelés, hogy az elvégzett konkrét bizonyítási cselekmények aránytalanságot, egyoldalúságot mutatnak, ennek sem a jegyzőkönyvekben, sem az ítélet indoklásában nincs nyoma. Tekintve, hogy a másodfokú bíróság iratokból dolgozik, az ítélet tábla csupán ennek megállapítására szorítkozhatott. A rendelkezésre álló iratanyag, mely okiratként irányadó a másodfokú bíróság számára, a védelmi kifogásokban elhangzottakat nem mutatja. A védelem a megismételt eljárásban minden tárgyalási jegyzőkönyvből másolatot kért és kapott, azokban egyetlen olyan észrevétel nem található, amelyben a tárgyaláson elhangzottakat, azok terjedelmét, tartalmát kifogásolta volna.

Az ítélet tábla megítélése szerint a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból a lehallgatási adatsor nélkül is alapvetően levezethető az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás. Az ügyben olyan szinten beszerzésre kerültek mindhárom tényállási részt illetően az okirati bizonyítékok- és ebben partner volt a vádlotti, védelmi oldal is- hogy azok Be-szerű, az összefüggéseket lekövető értékelésével a tényadatok tekintetében a tényállásban rögzítettek nagyrészt megállapíthatóak voltak.

Az ítélet tábla megítélése szerint is az érintett, alapvetően öt cég - **3. Kft, 1. Kft, 7. Kft, 8. Kft**, és az egyesített ügyben szereplő **2. Kft**- cégadatai, a tárgyi,- személyi felállás, a cégszerű működés, a konkrét gazdálkodás, a cégen belüli változások, a vezetői, képviseleti módosulások valamennyi releváns adata feltárássra került, a jogszabályi előírásokon alapuló, fellelhető nyilvántartási adatok, a gazdálkodás, adózás rendje, könyvvitel, könyvvezetés, számvitel szabta kötelezettségeket, azok kontrollját lehetővé tevő okiratok és a hozzá tartozó bizonylatok alapján részletes megállapítások tehetők az ítéleti tényállás számára. Az ebből nyert tényállási adatok nehezen támadhatók, ugyanakkor már ebből sem az a következtetés vonható le, amire a vádlottak védekezése irányult. Az okirati bizonyítékokkal egyirányba ható, az ítéletben pontosan felsorakoztatott személyi

bizonyítékok, az ezt vitató álláspont ellenére részletesen bemutatott szakértői anyag, annak elemzése az ítéletben, - ami kiterjedt szakértő 2 illetve szakértő 1 megállapításaira egyaránt - teljeskörű.

Összegezve, tehát az ítéletábra úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésében nem észlelhető iratellenesség, irányítottág, egyoldalúság. Nem mond ellent a logika szabályainak és nem tartalmaz olyan helytelen ténybeli következtetéseket sem, amelyekre a tényállást támadó fellebbezésekben a védők hivatkoztak.

A védelem a tényállás 1. és 2. pontját tekintve az adott tényadatokat maga sem vitatta, csupán a büntetőjogi felelősséget megállapító, ebből levont következtetéseket. Hivatkozásuk lényege a 2007-től erősödő gazdasági környezetváltozás diktálta kényszerhelyzet, a tényleges gazdasági események ehhez való igazítása, az ingatlan-értékesítés mögötti illetékteher alóli mentesülés, vagyis, hogy a vádlottak szándéka nem irányult az ÁFA szabályok kijátszására, az adóhatóság megtévesztésére, a költségvetés megkárosítására. A 2.tényállási rész esetében széleskörű bizonyítás folyt ugyanezen állítások igazolására, a szabadalom-hasznosítás, mint valós, reális gazdasági cél bemutatásával, az ehhez szorosan kapcsolódó finanszírozási kérdéskör feltárásával. Az erre vonatkozó bizonyítékok több ponton alátámasztották a hivatkozott, konkrét gazdasági tranzakciókat, ezt erősítette szakértő 2 véleménye is. Azonban mindez nem írja felül a tényállás azon megállapításait, ami alapján nem egyéb területen, hanem az ÁFA adónemben, annak elszámolásában, jelen esetben visszaigénylésében a vádlottak terhére rója a jogellenes magatartást. Nem arról van szó, hogy önmagában törvénysértő lenne a kapcsolt vállalkozás összefüggést mutató tevékenysége, bár jelen ügyben az is kérdéses, hogy az érintett cégek a „kapcsolt vállalkozás” kategóriájába tartoztak-e. Gyakori a gazdasági életben, hogy több gazdasági társaság keretében folyik a tevékenység és adott a többszörös személyi összefüggés. Ettől az érintett cégek még kifogástalan tevékenységet is kifejthetnek. Ilyen esetben azonban célszerű fokozott körültekintéssel eljárni az összekapcsolódó tranzakciók esetén az adózást érintő kérdésekben.

Jelen ügyben az 1. és 2. tényállási pontnál az alaposan feltárt cégszűrt alapján tárgyi és személyi összefüggés volt kimutatható, az adott cégek olyan szinten kapcsolódtak egymáshoz az alapítókat, képviselőket, tulajdonosokat, megbízottakat illetően, amely mindkét esetben megkérdőjelezi a valós függetlenséget, önálló jogalanyiságot, elkülönült gazdasági érdeket. Emellett az is többszörösen bizonyított, hogy az adott cégek esetében központi szereplő az I.r.vádlott, akinek minden vizsgált tevékenységéhez szorosan kapcsolódik II.r. vádlott. Nyomon követhető és ez az ítéletben is kimunkált, hogy ki, mikor, milyen körülmények között került egyik vagy másik céghez. Az is kiolvasható az ítéletből, hogy ezek a személyi változások rendre a tárgyalat gazdasági eseményekhez köthetők, azokhoz igazíthatók.

Az ügyész érve szerint, melyet megerősített a fellebbviteli főügyészség képviselője is, ÁFA visszaigénylésre befizetés nélkül jogszerűen nincs lehetőség. Mindez általában a vonatkozó és az ítéletben is helyesen bemutatott törvényi rendelkezésekből ebben a megfogalmazásban, ahogy arra a védelem is hivatkozott valóban nem vezethető le, de az ítéleti tényállásban rögzített helyzetben helytálló. Amennyiben a számla kibocsátó és a számla befogadó nem elkülöníthető, amennyiben mindkét oldal számára nyilvánvaló, hogy a számviteli szabályokból adódóan a „hiteles bizonylathoz” megkívánt tartalmi kellékeknek az adott számla nem feleltethető meg, a szándékegység miatt az is nyilvánvaló, hogy nem a számlán rögzített valós, elkülönült gazdasági érdekről van szó a szerződő felek közt. Mindebből pedig az következik, hogy a számlaösszeg kifizetésre nem kerül, így áthárított ÁFA-ról sem lehet szó.

Ez esetben nem beszélhetünk a védelem által hivatkozott uniós elvről, aminek a lényege, hogy amennyiben a számlán feltüntetett gazdasági esemény teljesezésbe ment, attól függetlenül megnyílik a vevő ÁFA levonási vagy visszaigénylési joga, hogy a partner cég az adóbevallási, adó

befizetési kötelezettségének eleget tett-e. Ilyen értelemben az ítélet tábla helytállónak értékelte az ügyészi okfejtést, mely szerint tudott és szándékosan be nem fizetett ÁFA nem igényelhető vissza.

Ezt az alapvető tételt mind tényállási oldalról, mind jogi megközelítésben helyén vezette le az elsőfokú bíróság mindkét tényállási pontot érintően.

Azok a részletes védelmi okfejtések és hivatkozások, amelyek az illeték alóli mentesülésre, a szabadalommal kapcsolatosan a hasznosítás gazdasági hátterére, a finanszírozás realitására vonatkoztak, mint valós gazdasági szándékokra, nem cáfoltan jelen lehettek ezekben a gazdasági eseményekben, ugyanakkor a vádlottak terhére rótt bűncselekmény költségvetési csalás, ezért az erre vonatkozó ítéleti tényállás megfordítására, felmentésükhöz vezető tényállás megállapítására semmiképpen nem alkalmasak. Nem vitatja az ítélet tábla, hogy a védelem a gazdálkodás terén lényeges körülményekre hivatkozott, azonban azok álláspontja szerint nem a büntetőjogi felelősség, hanem a büntetés kiszabás terén bírhatnak csupán relevanciával. A rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által értékelt ezen okirati,- személyi,- szakértői bizonyítási anyagból ez az elsőfokú bíróság által is levont következtetés összeilleszthető a megfelelően értékelt bizonyítékokkal, ezért további bizonyítás szükségessége a másodfokú eljárásban sem merült fel.

Visszatérve a kirekesztett lehallgatási anyagra, egyetértve az ügyészi véleménnyel, a tényállás lényeges megállapításai e nélkül a bizonyíték nélkül is kellően alátámasztottak a további bizonyítékokkal is.

Ez nem jelenti azt, hogy ennek a döntésnek semmi következménye nem lenne, ellenkezőleg, a jogkövetkezmény meghatározása során több, a vádlottakra hátrányos körülményt figyelmen kívül kellett hagyni a másodfokú bíróságnak, amely körülmény egyértelműen a védelmi oldalon hivatkozottakat erősítette.

Az egyesített ügyhöz kapcsolódó megalapozottsági kérdésekre rátérve, a felsorakoztatott és elemzett bizonyítékok közül kiemelkedik a III.r. vádlott szerepe, az a teljeskörű, részletes vallomása, amely hitelessége esetén nehezen védhető módon terhelő adatsort jelent valamennyi, a cselekményben részt vevő vádlott-társ számára is. Ahogy az elsőfokú bíróság is helyesen értékelte, III.r. vádlott vallomásának hitelességét nem lehet vitatni. A törvényszék ezzel kapcsolatban alaposan értékelésnek vetette alá az egyéb bizonyítékokat is, összevetette a vádlott-társak nyilatkozatait, az egyéb személyi bizonyítékokból nyert adatokat, emellett ez esetben is rendelkezésre álltak az okirati bizonyítékok és a szakértői vélemény alappal elfogadott megállapításai. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában ezen mérlegelő tevékenységéről szintén követhető módon számot adott, ennek eredményeként e részében is megalapozott a tényállás, mely alapján a törvényszék valamennyi vádlott vonatkozásában okszerű következtetést vont le bűnösségükre.

A Btk. 2.§-a szerinti időbeli hatályra nézve az ítélet tábla a fentiekben már kifejtette véleményét. Tekintve, hogy a bűncselekmény befejezésének időpontja 2012. január 20. napja, a 2012. január 1. napja előtti 1978.évi IV.tv. rendelkezéseire visszatérni nem lehet. Az elsőfokú bíróságnak tehát az időbeli hatály kérdésének eldöntésekor a 2012. január 1.napját követő 1978.évi IV.tv és a 2012. évi C. tv /Btk./ szabályozását kellett egybevetnie. Ezzel kapcsolatos jogi értékelése helytálló, egyértelműen a Btk. nyújt kedvezőbb elbírálásra lehetőséget.

Az adott tényállás mellett valamennyi vádlott esetében törvényes a cselekmények minősítése, ezen belül a tettesi-részesi alakzatok meghatározása is megfelel a büntető anyagi jogi szabályozásnak.

VII.r. vádlott védője alapvetően jogi oldalról vitatta védenca büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságát. Ezen védelmi felvetéseket az ítélet tábla nem tudta osztani. Egyrészt azért, mert a könyvelő számára alapvető foglalkozási szabályokról van szó. A VII.r. vádlott ezek szándékos megszegésének következményeivel tisztában volt, ezt az elsőfokú bíróság által a tényállásban

megjelölt adatok leigazolják. A védői érvelés „többlettényállás” hiányában foghat csak helyt, a VII.r. vádlott tényállásban rögzített magatartása azonban ezt kimerítette.

Nem vitatva, hogy a gazdasági életben bizonyos költség számlák az adott adóbevallási időszakra nézve nem érkeznek be időben a vevői pozícióban lévő céghez. Ez esetben azonban az adójogszabályoknak megfelelően a gazdálkodó szervezet a későbbiekben már a számlák birtokában önrevíziót végezhet. Ilyenre azonban a VII. r. vádlott által könyvet 2010-es évben egyetlen hónapokra nézve sem került sor, vagyis VII. r. vádlott beérkező számlák hiányában szó nélkül hagyva, hogy az I. r. vádlott nem számolt el az előzőekben beérkező számlákkal sem, pusztán az I. r. vádlott szóbeli közlése alapján kötelességét megszegve végezte el a könyvelést, és készítette el az adóbevallást hónapról-hónapra. Ezen magatartásának jogellenessége miatt az ehhez fűződő büntetőjogi felelősség alól tehát a védelem által hivatkozott jogszabályi háttér és a könyvelést végző cég, valamint a megbízó közötti szerződés kikötésére hivatkozással nem mentesülhet.

A védelmi állásponttal szemben a költségvetési csalás büntette bűnsegédének a minősítés szempontjából az üzletszerűség megállapítását nem zárja ki, hogy maga részesült-e rendszeresen a bűncselekmény elkövetéséből eredő haszonban, elegendő, ha a körülményeket illetően tudata átfogta, hogy jogellenes magatartása következtében a tettesi oldalon jelenik meg, realizálódik a jogellenes vagyongyarapodás. Ezért a védelmi érveléssel szemben bűnössége kimondása esetén I. r. vádlotthoz kapcsolódóan azzal akarategységben megvalósított cselekménye a rendszeres haszonszerzésre törekvést, mint minősítő körülményt abban az esetben is megvalósítja, ha ténylegesen nem nála, hanem közreműködésével más elkövetőnél realizálódott a haszon.

Mindezekre tekintettel felmentésre VII.r. vádlott esetében sem kerülhetett sor a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket feltárta valamennyi vádlott esetében. Olyan további enyhítő vagy súlyosító körülményt, amelyet a törvényszék nem tárt fel az ítélet tábla nem talált. Nem észlelte azt sem, hogy az elsőfokú bíróság valamely büntetés kiszabási tényezőt nem a súlyának megfelelően értékelt volna.

A másodfokú bíróság I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában vizsgálta az ügyészi, súlyosítást célzó fellebbezést előre bocsátva, hogy ezzel kapcsolatos álláspontjának kialakításakor a költségvetést károsító bűncselekményekre nem - ahogy a fellebbviteli főügyészség képviselője fogalmazott - a lopás privilegizált eseteként tekintett. Az elsőfokú bíróság I.r. vádlott esetében a szabadságvesztés tartamát 6 évben, II.r. vádlott vonatkozásában 5 évben határozta meg. Ez a törvényi minimumban illetve azt 1 évvel meghaladó tartamú büntetés eltúlzottnak valóban nem mondható, ezzel együtt is az ítélet tábla annak súlyosítását nem látta indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság valamennyi tényezőt, enyhítő és súlyosító körülményt figyelembe vett. A kiszabott büntetések a cselekmények konkrét tárgyi súlyát tekintve a tetterányos elvekhez képest talán enyhének tűnnek I. és II.r. vádlott esetében, de figyelemmel kell lenni arra is, hogy a vádlottak valós gazdasági tevékenységet folytattak, vitathatatlan az is, hogy a védelem által hivatkozott válság következtében a gazdasági élet szereplőit érintő jelentős mértékű elnehezülés következett be. Az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlottak szándékossága a bűncselekmények elkövetésében egyértelmű, azonban az is megállapítható, hogy nem ez volt kezdetektől az egyedüli, meghatározó motívuma a cégek működtetésének, tevékenységének.

Mindez a körülmény értékelést kell, hogy nyerjen a bűnösség fokának, az elkövető személyiségének, társadalomra veszélyességének vizsgálata során. Nem hagyható figyelmen kívül a büntetés kiszabásakor az a körülmény sem, hogy a vádlottak ténylegesen milyen vagyoni hátrányt okoztak a költségvetésnek. Tény, hogy az összesen visszaigényelt ÁFA, a 430 millió Ft közelebb áll a különösen nagy vagyoni hátrány 500 milliós felső határához, azonban a költségvetésből

ténylegesen a vádlottak jogellenes magaratása folytán 150 millió Ft került ki. Az ítéletábra nem osztotta a fellebbviteli főügyészség azon hivatkozását, hogy az időmúlásnak, mint enyhítő körülménynek nem lehet komolyabb hatást tulajdonítani. Az 1993.évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950.november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkelye kimondja, hogy mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a bíróság tisztességesen, ésszerű időn belül tárgyalja és hozzon határozatot az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Magyarország Alaptörvénye is hasonlóképpen rendelkezik a XXVIII. Cikkben. A jelen eljárásban elbírált bűncselekmények elkövetésétől közel hét év telt el, a bírósági eljárás közel öt évet vett igénybe az eljárás megismétlése folytán. Mindennek a körülménynek - figyelemmel a nemzetközi jog és a Legfelsőbb Bíróság, majd a Kúria gyakorlatára is - meg kell jelennie a kiszabott büntetés tartamában is, amely önmagában is a súlyosítás ellen ható körülmény. Az időmúlásnak a büntetés kiszabásában betöltött komoly szerepét mutatja, hogy a Be.562.§ /1/ bekezdése szerint, amennyiben a bíróság enyhítő körülményként vette figyelembe az eljárás elhúzódását, ennek a körülménynek a rövidített indokolásban is szerepelnie kell. Az ítéletábra a fent felsorakoztatott körülmények, érvek mentén tehát nem látott lehetőséget az I. és II.r. vádlottak büntetésének súlyosítására, ezzel együtt azok enyhítésére sem, mert az adott ügyben úgy ítélte meg, hogy az adott büntetési tételkeretéből nem lehet kilépni, csak azon belül látta törvényesnek az alkalmazandó szabadságvesztés büntetést.

A belső arányosságra is figyelemmel III. és VII.r. vádlott büntetése is törvényes, az előzetes mentesítéssel együtt magában hordozza mindkettejük esetében a bizonyítás lehetőségét.

Tekintve, hogy az ítélet további rendelkezései is törvényesek, az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét I.r., II.r., III.r. és VII.r. vádlott vonatkozásában a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2019. január 22.

Dr. Kovács Tamás sk.  
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.  
előadó bíró

Dr. Élő András sk.  
bíró

### **Z á r a d é k:**

Ezzel a végzéssel a Szombathelyi Törvényszék 2018. május 23. napján kelt 15.B.1/2017/91. számú ítélete I.r., II.r., III.r. és VII.r. vádlottak vonatkozásában 2019. január 22. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. január 22.

Dr. Kovács Tamás sk.  
a tanács elnöke